

Søren Pape Poulsens tale ved Det Konservative Folkepartis landsråd

Taler

Søren Pape Poulsen
Formand for Det Konservative
Folkeparti

Dato

23. september 2017

Sted

København

Hvor er det dejligt at se så mange mennesker her til vores landsråd.

Jeg kan forstå, at der er venteliste til festen i aften, og at vi er 1000 samlet her i dag. Det er godt nok flot. Og en særlig velkomst til vores mange nye medlemmer, der er her i dag.

Og hvor er jeg stolt af at være formand for et parti af så engagerede samfundsborgere. Jeg ved, at I er her, fordi I elsker det land, I bor i. Tak for det. Og tak, fordi I er her.

Når jeg taler med mennesker, som er en generation ældre end mig selv, taler vi tit om, hvordan det går i Danmark. Og der kan jeg mærke en bekymring.

Jeg oplever, at mine forældre og deres generation har svært ved at genkende deres opdragelse i det Danmark, vi lever i i 2017.

Jeg oplever, at der er forskel på mine forældres generations værdier og de standarder, vi lever efter i dag. Vi er ikke længere altid det Danmark, vi husker. Der er sket et skred.

Det er, som om at nærværet nogle gange mangler. Og respekten.

Hvornår nåede vi dertil, hvor over 100.000 unge melder sig ind i en Facebook-gruppe, der er omdrejningspunkt for mobning?

Hvor familiefædre skal tænke sig om to gange, før de tager deres børn med til fodboldkamp på grund af vold?

Hvor unge mennesker ikke kan tage en hættetrøje på i dele af København uden at risikere at blive forvekslet med et bandemedlem og blive skudt? Der er sket et skred.

Vi har også ladet os spille ud mod hinanden. Land mod by, sund mod usund. Praktisk uddannede mod de bogligt uddannede.

I stedet for at være kollegaer eller leve med lidt sund konkurrence, er det, som om vi er blevet hinandens konkurrenter i livet.

Hvor vi går op i, hvem har den mest moderne titel, og hvem der får flest likes på Facebook.

Det er ikke det, livet handler om. Livet handler om nærvær og kærlighed. Omsorg og god moral. Ordentlighed.

Det må vi altid kræve af hinanden og minde hinanden om.

Vi skal opføre os ordentligt. Have et indre kompas, der i både sol og sne altid står med viseren pegende i samme retning.

Et kompas, der grundlæggende handler om at kende forskel på rigtigt og forkert, og som grundlæggende ikke bør ændre sig, uanset om man er pølsemand eller bankdirektør.

For mig at se afhænger god opførsel og gode manerer ikke af ens indkomst.

Det er ikke lønnen, der afgør, om man hjælper sin nabo op med indkøbsposerne eller hjælper den ældre kvinde over vejen.

Men vi er blevet delt op. Af hinanden. Og måske også af os selv.

Derfor er det tid til at minde os selv om, at vores næste er ikke vores fjende – heller ikke selvom han er akademiker. Eller ufaglært.

Vores næste er vores næste, og han har håb og drømme. Elsker sine børn. Passer på sit hjem.

Men vi må ikke blive fremmede i hinandens liv. Og det er ellers let i en tid med sociale medier, hvor man ikke ser den, man taler med, i øjnene. Og så bliver debatten hurtigt sort-hvid.

Men det kan også ende med, at vi dømmes os selv på vores gode intentioner og andre mennesker på deres fejltrin.

Eller endnu værre: Vi dømmes folk ude alene på deres køn, deres hudfarve, deres religion eller deres seksualitet.

Det er med til at fjerne nuancerne og forstærke skyttegravspositionerne. Og det er ikke særlig moralsk. God moralsk opførsel er, at man anerkender, at alle andre også er vores medmennesker.

At så længe vi bærer på de samme grundlæggende værdier, så er vi sammen om Danmark. Vi er ét land, og vi er fælles om at bygge den fremtid, vi skal leve i.

Det minder mig om programmet Statsministrene, som i de sidste fire uger er blevet vist på DR1. Jeg synes, det er et helt fantastisk program, der lige præcis minder os alle om, at vi trods vores forskelligheder har et ansvar for at bygge Danmarks fremtid sammen.

Og kære venner, hvor det dog varmer mit hjerte at se fantastiske Poul Schlüter! Er det ikke skønt? Manden, der fik Danmark på fode igen, og som altid vil være et konservativt ikon for os alle sammen. Tænk sig, at det i denne måned er 35 år siden, at Schlüter dannede sin første regering.

Schlüter er der kun én af – men hvor er jeg stolt over at være i parti med ham, og lad os fra landsrådet sende de varmeste tanker til Schlüter i taknemlighed over alt, det han har gjort for Danmark.

Men apropos statsministre. Hvis jeg så må være så utraditionel at citere en socialdemokrat, vil jeg ligesom Poul Nyrup stille spørgsmålet: Kan vi ikke gøre det lidt bedre?

Kan vi ikke huske hinanden på at være til stede og ikke fortabe os i vores smartphones?

Huske at ringe til vores forældre og høre, hvordan det går? Og kan vi ikke love hinanden at råbe op, når vi oplever uretfærdigheder i hverdagen?

Både i det små, men også i en større sammenhæng. Lad os skabe et samfund, hvor vi føler os stærke sammen.

Hvor vi kan tage os af dem, der endnu ikke har lært, hvordan man opfører sig. Og hvor vi trækker en streg i sandet over for dem, der ved, hvordan man bør opføre sig, men er ligeglade.

I alle tilfælde gælder det, at de manglende hensyn og de amoralske handlinger naturligvis først og fremmest er den enkeltes eget ansvar. Det er også familiernes ansvar.

Efter den erkendelse spørger jeg også ofte mig selv: Hvor er forældrene henne i det her? Hvor er de voksne forbilleder, som sporer den unge ind på den rigtige vej i livet?

Vi skal tilbage til at udvise ydmyghed og respekt. Til at svare enhver sit. Til at yde, før man nyder. Til at være stille, når læreren taler.

Og ikke mindst følge landets love og gøre, hvad politiet siger.

Det er det Danmark, jeg gerne vil leve i. Det er det Danmark, jeg vil give videre til de kommende generationer. Dét er vores Danmark.

Sidst jeg stod her, var Det Konservative Folkeparti ikke et regeringsparti. Det er vi nu. Og det er vi, fordi vi i en tid, hvor blå blok var i krise, valgte at tage ansvar – ansvar for at finde en løsning, så det borgerlige Danmark fortsat kunne regere.

Det har forandret vores hverdag på Christiansborg. Vi har fået tre nye folketingsmedlemmer: Brigitte, Orla og Anders. I stod klar, da vi gik i regering. Fra den ene dag til den anden påtog I jer et stort ansvar. I gør et godt stykke arbejde – lad os give dem en stor hånd.

I dag kan vi gøre kortvarigt ophold og konstatere, at der efter valget er skabt over 100.000 private arbejdspladser i Danmark.

Vi kan konstatere, at der er langt bedre styr på flygtningestrømmen – fra over 20.000 asylansøgere i 2015 til kun 2.300 i år.

Vi kan også konstatere, at der er et loft over, hvor meget man kan få i overførselsindkomst. Vi kan konstatere, at forsvaret får et substantielt løft. Det skal vi nok sørge for.

Vi kan konstatere, at skattefar fremover ikke vil få nær så stor en bid af kagen, når en familievirksomhed går i arv.

Vi kan konstatere, at det bliver billigere at købe en god, grøn og sikker familiebil.

Vi kan konstatere, at vi har langt færre på offentlig forsørgelse. Mange er kommet ud af kontanthjælp. Ledigheden er lav. Væksten i år ser ud til at blive den højeste i ti år. På den måde går det godt i Danmark.

Jeg kunne også fremhæve mange andre ting, men jeg vil tillade mig at dvæle ved en enkelt ting. En ting, jeg er særligt glad for. Det handler om den retfærdighedspakke, som jeg forventer bliver vedtaget her i efteråret.

En pakke, som helt afskaffer forældelsesfristerne for gerningsmandens ansvar i sager om seksuelle overgreb mod børn.

En pakke, som drager omsorg for barnet, sikrer en mere retfærdig behandling i vores retssystem og hjælper barnet på fode igen.

Jeg har valgt at kalde udspillet for ”Retfærdighed for ofre”. For lad mig slå fast: Vi vil altid være på ofrenes side.

Ofte samles brudstykkerne af overgrebet først i erindringen mange år efter – men det er jo ikke sådan, at offeret så bare tænker ”det er længe siden, sket er sket”.

Nej, tværtimod sætter den slags uhyggelige oplevelser spor for livet.

Derfor nægter jeg at gøre det her til et spørgsmål om tid. Har man gjort et barn fortræd for 15 år siden, har man stadig gjort det fortræd. Man fortjener stadig en straf.

Men det stopper ikke her. Vi afskaffer også forældelsesfristerne for, hvornår ofre kan kræve erstatning fra myndigheder, som har svigtet i sager om overgreb mod børn.

Det skal ikke kun gælde i sager om seksuelle overgreb. Det skal gælde i alle sager om overgreb mod børn.

Det er en nyskabelse i dansk ret. Men det er også helt på sin plads. For ofte bliver børn jo først klar over myndighedernes ansvar, når de børn er blevet voksne.

Samtidig hæver vi – for første gang i 15 år – erstatningsniveauet for seksuelle krænkelser.

Og vi indfører en nedre grænse i erstatningssager om grove seksuelle overgreb mod børn. Det er det eneste rigtige. Det er det eneste moralske.

*** Jeg tror også, de fleste har opdaget, at regeringen har sat massivt ind mod banderne.

Vi har gennemført den mest vidtgående bandepakke nogensinde. Med hårdere straffe. Ingen prøveløsladelse til bandemedlemmer, der ikke går i exit-program.

Med bedre muligheder til kommunerne for at lukke rockerborge. Og med et opholdsforbud, der forhindrer bandekriminelle i at vende tilbage til det område, hvor de har forpestet livet for de lokale, og hvor deres kriminalitet har base.

Det er ingen hemmelighed, at vi går til grænsen. Men skulle nogen være i tvivl om, hvorvidt det er nødvendigt, så se bare på den lange række af skyderier i Københavns gader hen over sommeren.

De var også årsagen til, at vi for nyligt gav politiet endnu flere muskler i kampen mod banderne – for danskernes tryghed.

Og politiet er presset i disse år. Men der er lys forude. Vi har i 2016 og 2017

optaget mere end 1300 nye betjente på politiskolen.

Vi løfter ganske enkelt politiet og øger antallet af betjente.

Derudover beder vi vores dygtige soldater om hjælp ved grænsen og til bevogtningsopgaver, der gør, at endnu flere betjente kan komme hjem til deres kredse og lave politiarbejde.

Og politikadetterne kan nu endelig også komme til at afløse og frigive endnu flere betjente, der kommer tilbage til deres lokalområder.

Og endeligt. Dette års finanslov vil ende med, at vi sammen med vores gode samarbejdspartnere i Dansk Folkeparti sikrer, at vi får uddannet endnu flere politibetjente i Danmark.

Det er danskernes sikkerhed og tryghed, det drejer sig om. Tak til hver enkelt betjent for den store indsats, I hver især yder. Jeg ved, I er pressede, men jeg vil gøre alt, jeg kan, for at hjælpe jer.

Personer, som opholder sig i Danmark, skal vi behandle ordentligt.

Men det må omvendt også være rimeligt, at vi kan sige farvel og tak til folk, hvis de ikke opfører sig, som man med rimelighed kan forvente.

Når kriminelle udlændinge f.eks. bliver dømt for at have begået grov vold eller organiseret kriminalitet, ja, så har de i mine øjne fraskrevet sig retten til at opholde sig i Danmark.

Vi skal ikke samle på kriminelle udlændinge i Danmark. Kan de smides ud, ja, så skal de smides ud.

Derfor vil jeg sammen med Inger Støjberg inden for meget kort tid komme med en række anbefalinger til, hvordan vi kan udvise flest mulige bandemedlemmer.

Og lad mig sige det helt klart. Vi kommer til at gå lige til grænsen, når det kommer til udvisning af kriminelle udlændinge – ikke mindst bandemedlemmer.

Vi skal som lovgivere turde tage et større ansvar for, hvor denne grænse skal trækkes. Jeg går ind for en international retsorden. Jeg går ind for menneskerettigheder.

Men det kan ikke være rigtigt, at det er en menneskerettighed at opholde sig i Danmark som kriminel, bare fordi man har tilknytning til Danmark.

Får vi ikke løst dette, så mister vi den folkelige opbakning til den internationale retsorden. Så simpelt er det.

Så derfor håber jeg, at bandelederen af Loyal To Familia nu endelig bliver udvist af Danmark. Lad tredje gang ved domstolene blive lykkens gang. Folk som ham skal ud af Danmark nu.

Der var nogle skeptiske miner, da vi gik i regering. Og det, synes jeg, er fair. Det er sundt med skepsis. Men jeg tror også, vi har overvundet den.

Det er lykkedes os at markere klar konservativ politik – også selvom det at være i regering naturligvis betyder, at man indgår kompromisser.

Alt andet vil da også være mærkeligt. Ingen får jo deres politik 100 % igennem. Men lad mig give nogle eksempler på, hvad vi gør.

MAI

Lad mig sige noget om Mai Mercado. Jeg er stolt af Mai. Jeg er faktisk lidt vild med Mai. Altså ikke på den måde, men det ved I jo.

Mai er landets børne- og socialminister. Og hun er også landets sociale minister.

For Mai, du lytter. Spørg bare de mennesker med handicap, som man fremover ikke må diskriminere imod. For det vil Mai snart sikre, bliver forbudt.

Spørg de familier, som har brug for ekstra fleksibilitet, fordi de har påtaget sig et job, hvor arbejdsdagen nogle gange starter, når solen er gået ned. De har brug for andre pasningstilbud.

Mai, du er selv mor, og jeg ved, at du kan se værdien i den politik, vi fører.

Værdien i, at der investeres i bedre trivsel og udvikling for børn i dagtilbud og mere fleksibilitet for børnefamilierne.

Det er også godt for de hjemløse, at du er minister. Men her må jeg også spørge: Er der sket et moralsk skred?

Er det blevet normalt for os, at vi går forbi en medborger, som sover i en sovepose på gaden?

Det hører med til en større by, er der nogen, der siger. Det mener jeg ikke.

Det hører med til en storby som København, er der også nogle, der siger.

Det mener jeg heller ikke. Undskyld mig, betyder storby ikke bare, at der er langt flere mennesker, som går forbi?

De hjemløse må aldrig blive brikker i et uoverskueligt system. Det er nogle af samfundets mest udsatte borgere, og de skal behandles med værdighed og respekt.

Derfor glæder jeg til, at Mai senere på efteråret præsenterer sin plan for at sikre bedre forhold for de hjemløse. Så vi bedst muligt kan hjælpe dem, der har det sværest.

Mai, det er godt, at der sidder en konservativ for bordenden i dit ministerium.

Det er også godt, at der sidder en konservativ med fingeren på erhvervslivets puls i regeringen. Det har den altid humørfyldte og engagerede Brian Mikkelsen.

Der er få mennesker, som har så stor erfaring med at skabe gode vilkår for erhvervslivet som Brian. Og den bliver brugt godt.

Blandt andet til at skabe en medejerkultur. Hvor det bliver lettere og mere almindeligt for os alle sammen at købe en aktie i en virksomhed. Også en

mindre, lokal virksomhed.

For helt ærligt. Det står ikke skrevet noget sted, at vi død og pine skal have en lønmodtagerkultur i Danmark.

Forstå mig ret: Der er intet galt med at være lønmodtager. Men der skal også være folk, der skaber og udvikler de virksomheder, der sikrer morgendagens arbejdspladser.

Derfor er jeg glad for, at Brian går forrest for at sikre gode vilkår for vores iværksættere.

Vi skal være en nation af folk, der gør. Ikke en nation af folk, der ser til og håber, at andre står for fremskridtet.

Og det gør ikke noget, at vi investerer os selv og vores sparepenge. Der må gerne være noget på spil. Det kan give en forståelse for erhvervslivet, som vi alle sammen kan få gavn af.

Det er prisværdigt, at Brian kæmper for bedre vilkår for erhvervslivet. Hans liste med initiativer er lang og kun overgået af antallet af virksomheder, han besøger og lytter til.

Brian, jeg spurgte dig den anden dag, hvor mange virksomheder, du har mødtes med i din tid som minister i denne omgang.

Brian har – og hold nu fast – haft møder med ikke mindre end 172 forskellige virksomheder. Det er altså godt gået!

Brian ved, at når det går erhvervslivet godt, så går det danskerne godt.

Det skal vi sige noget mere. Jeg er træt af den evindelige snak om dårlig velfærd. Den evige talen velfærdssamfundet og de offentlige ansatte ned i et stort sort hul.

For det er jo det, venstrefløjen gør med deres evige, til tider nærmest hysteriske og skingre retorik om velfærdsstaten, der knap hænger sammen.

Ja, man kan altid gøre tingene bedre, men helt ærligt. Vi har det godt i Danmark.

Og forudsætningen for velfærd er velstand. Og velstand skabes af vores virksomheder. Så enkelt er det, og derfor er god erhvervs politik ægte velfærdspolitik!

Det går heldigvis også samfundet godt. I det store og hele.

Men jeg må indrømme, at jeg er lidt bekymret. Ikke så meget for, om økonomien kan klare sig. Men mere for, hvordan vi behandler hinanden. Og så er vi tilbage ved det personlige ansvar og den gode opførelse.

For jeg ser desværre en tendens i tiden, som kendetegnes ved mindre respekt over for autoriteter og vores fælles institutioner – og flere og flere eksempler på hensynsløs og egoistisk adfærd.

At ekskæresten udstiller hinanden på nettet. At man bebrejder vores politifrem for at bakke korpset op. At fængselsbetjenten overfalder, mens han passer sit arbejde.

Se bare på udviklingen i den rå bandekriminalitet. Den er et bedrøveligt udtryk for den forråelse og mangel på opdragelse, som desværre præger dele af vores ellers trygge og gode samfund.

Jeg tror ikke på, at selv det mest kyniske bandemedlem fødes ondt. Nej, han bliver tabt på vejen. Først og fremmest af sig selv. Dernæst af sin familie. Men også af de myndigheder, der har et ansvar for at hjælpe udsatte børn og unge. Som samfund har vi ikke knækket koden endnu.

Som tidligere lærer ved jeg selv, hvordan de fleste pædagoger eller lærere allerede fra barnets tidlige år kan pege enkelte ud og sige ”det er ham og hende, der kommer ud i problemer senere”.

Når forudsigelsen så rent faktisk bliver til virkelighed 10 år senere, er det måske for sent at gribe ind. Vi forpassede chancen.

Her har vi som samfund fortsat en stor opgave. En pligt til at gribe fat om

nældens rod og forebygge kriminalitet med både kærlighed og konsekvens.

Noget tyder i hvert fald på, at det er nødvendigt: Husker I 10-årsdagen for rydningen af Ungdomshuset i København tidligere på året?

Her bevæbnede uopdragne aktivister sig med kasteskyts, slangebøsser og petanque-kugler og meget mere og udøvede vold mod vores betjente.

Det gjorde mig godt gammeldags gal i skralden.

Jeg så blandt andet en ung mand blive interviewet. Han blev spurgt, hvorfor han var med til demonstrationen. Det havde han lidt svært ved at svare på. Så kom han i tanke om, at han hellere måtte sige ”Intet glemt – intet tilgivet”. I guder. Han gik i flyverdragt for 10 år siden. Stram op, og gør noget nyttigt for samfundet.

Og jeg kan med tilfredshed konstatere, at den respektpakke, vi vedtog umiddelbart før årsskiftet, nu begynder at vise sit værd.

Senest har vi set, at en 23-årig mand har fået 9 måneders ubetinget fængsel for stenkast mod politiet.

Når jeg tænker på den slags episoder, må jeg også i mit stille konservative sind undre mig over, om disse menneskers forældre altid er klar over det ansvar, forældreskabet bringer med sig.

Lad mig give et eksempel: Selv en rund og blid mand som jeg bliver godt og grundigt rasende, når jeg ser helt absurde initiativer som f.eks.

”Foreningen for Forældre mod Politibrutalitet” tage voldsdemonstranter fra Ungdomshuset i forsvar.

Undskyld mig, men kan I huske, hvad forældreforeningen sagde dengang? De sagde – og jeg citerer: ”Der var alt for meget politi. Civile betjente løb ind og ud af demonstrationen og skabte utryghed.” Utryghed? Ja, det sagde de faktisk om politiet.

Det er fuldstændig på månen. Jeg ser da umiddelbart et større behov for et nyt

initiativ, som kunne kaldes for ”Foreningen for forældre, der skulle tage at opdrage deres snotforkælede unger”.

Vi er et land af mennesker, der gerne vil være trygge og passe på hinanden. Men vi skal også passe på verden uden for vores egne grænser.

Og jeg bliver imponeret, hver gang vores danske tropper er med til at skabe fred i verden. Jeres mod er vores skjold.

Når vi beder vores danske mænd og kvinder om at snøre deres støvler for at rejse til Afghanistan.

Når de sætter sig op i et Hercules-fly, fordi pligten kalder. Når de rejser ud med Danmark, modet og deres familier i hjertet.

Ja, så skylder vi dem stor tak. Tak for jeres indsats. Tak, fordi I går foran. Tak for de afsavn, I lider.

Tak for det offer, I bringer.

Det eneste rigtige er, at vi passer på jer. Sørger for, at I er mange nok. At jeres udstyr er i orden. Og at vi er klar til at tage varmt imod jer, når I kommer hjem.

Så ved jeg godt, at nogen mener, vi overreagerer. At vi er sortsynede, og at der i virkeligheden slet ikke er brug for at bruge penge på et stærkt militær.

At vi i stedet bare skulle lukke øjnene, lægge ansvaret fra os og håbe på, at andre løser problemerne.

Her er det måske værd at minde om den virkelighed, vi står midt i.

Så sent som i sidste uge og i denne uge gennemførte Rusland en stor militærøvelse med op mod 100.000 bevæbnede soldater.

De kaldte deres aggressive krigsøvelse ’Zapad’. Det er russisk og betyder ’Vesten’. Og nej, det er nok ikke tilfældigt.

Særligt ikke når man tænker på, at Putin simulerede angreb på lande, som

tilfældigvis ligger der, hvor Litauen og Polen ligger i dag.

Den slags aggressive og truende adfærd må vi ikke sidde overhørig. Vi har et ansvar for at bakke op om NATO og om den internationale sikkerhed.

Jeg ser derfor meget frem til, at vi snart kan sikre det danske forsvar et økonomisk løft.

Og lad mig slå helt fast. Vi er og bliver meget tætte allierede med USA og resten af den frie verden. Et stærkt forsvar er også velfærd – uden det, ingen frihed. Og frihed er ikke gratis!

Vi passer også på den klode, vi har fået. Eller rettere: Som vi har til låns. I regeringsgrundlaget har vi sat klare ambitiøse mål for den grønne omstilling.

Og så har vi Mette Abildgaard og hendes enorme, grønne hjerte til at tale for naturen. Har I set hende give en røffel til de unge mennesker, som efterlader et ton skrald i Dyrehaven?

Find hende lige på Facebook. Altså ikke lige nu, selvfølgelig. Mette, du er en unik ildsjæl. Ikke nok med, at du kan sit stof og ved, at Ulvedals-egen i Dyrehaven er over 800 år gammel.

Du har også hjerte til at passe på det. Og så, kan jeg sige til jer andre, kan hun placere ansvaret det rigtige sted: hos de unge, der har smidt affaldet.

Spar os for andres vrøvl om, at man ikke kan stille krav. Giv os folk, der ranker ryggen og omfavner det personlige ansvar.

Og lad aldrig venstrefløjen tage patent på den grønne dagsorden. Som borgerlige ved vi om nogen, at velstand og et godt klima og miljø ikke er modsatrettede størrelser, men går hånd i hånd.

Med eksport af grønne løsninger. Med et innovationsniveau, som får resten af verden til at rejse til Danmark for at lære af os. Med genbrugsordninger og meget, meget mere.

Hver evige eneste dag bliver jeg mindet om, hvor vigtig den grønne dagsorden

er.

Når jeg åbner hanen og får rent drikkevand. Når jeg går en tur i skoven. Når jeg spiser gode, lokale fødevarer, produceret af dygtige danske landmænd.

Vi er alle født ind i en generationskontrakt. Hvor vi arver Jorden og giver den videre – i mindst lige så god stand.

Så lad os tage fælles ansvar for at passe på vores klode. Vi har ikke råd til at lade være.

Den 21. november nærmer sig. Nu er det snart jer herinde, der skal have al opmærksomheden. For det er jer, der skal ud og vinde kommunalvalget og regionsrådsvalget.

Og I skal også have opmærksomhed her på landsrådet. Så nu vil jeg gerne have, at borgmestre og spidskandidater kommer op på scenen. Og så vil jeg sige lidt mere om valgene.

Retfærdighed, omsorg og fornuftig erhvervs politik kommer ikke af sig selv. I kan være stolte af, at I stiller op til valg. Jeg ved, at det kræver meget af jer. Nogle har siddet i mange år. Er borgmestre, udvalgsformænd eller byrådsmedlemmer i første periode.

Men nogle skal i vores demokrati – i vores samfund række hånden op, når der bliver spurgt: ”Hvem vil tage ansvar for, at vores kommune bliver bedre?”

Og politikere i kommuner og regioner burde takkes for den indsats, de yder. Mange passer jo et job ved siden af og har så valgt at bruge masser af timer på det politiske arbejde.

Det kræver en meget forstående familie, og det er virkelig samfundssind, når det er allerbedst.

Derfor er det beskæmmende at se, at 4 ud af 10 lokalpolitikere oplever trusler. I burde opleve tak for jeres samfundsengagement.

Så kære kandidater. Hvad enten I forsvarer den tunge borgmesterkæde eller

stiller op for første gang, så synes jeg, I skal rejse jer op.

Er du kandidat den 21. november, så rejs dig op og se dig omkring – og vær stolt. Stolt over, at du tager ansvar for det her land. Og stolt over, at du repræsenterer Det Konservative Folkeparti.

Lad os alle give en stor hånd til vores mere end 800 kandidater landet over, uanset om de er her i dag eller derhjemme.

I, kære partifæller, anviser en vej. En moralsk vej. Ordentlighedens vej. En konservativ vej. Det giver mig håb. Også at vi er så mange samlet her i dag.

Virkeligheden er også, at når jeg taler med de gode folk hjemme i Viborg, vil de gerne høre om Nørrebro. Hvad er det lige, der sker?

Hvordan er det nået dertil? Det ligner ikke det Danmark, vi er vant til, siger folk. Og det viser jo, at vi interesserer os for hinanden.

Sådan er vi danskere nok. Vi er ikke så misundelige, når dem, vi kender, har succes. Og vi er ikke så hårde, når vi kigger hinanden i øjnene.

Dem, vi kender, under vi succes. Dem, vi kender, stoler vi på. Dem hjælper vi. Dem passer vi på. Og vi kender hinanden her i Danmark.

Vi kender Danmark. Vi ved, hvordan her skal være. Vi vil have omsorg og ordentlighed. Vi er ikke så splittede endda. For vi er forenede i vores værdier. Der er ét yndigt land.

Jeg er heller ikke formand for Det Konservative Parti Viborg. Eller Det Konservative Parti på Christiansborg. Jeg er formand for Det Konservative Folkeparti.

Jeg er socialkonservativ Jeg er liberalkonservativ, og jeg er nationalkonservativ.

Kort sagt: Jeg er konservativ.

Så kære alle sammen. Lad os fortsætte den gode udvikling. Lad os følge vores konservative kompas. Så vi sammen kan sætte kursen mod et bedre Danmark.

Et Danmark, vi ønsker. Et Danmark, vi kan være sammen om. Et Danmark, der bygger på fortiden – og hører fremtiden til.

Tak for ordet og rigtig godt landsråd!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Det Konservative Folkeparti, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/soeren-pape-poulsens-tale-til-det-konservative-folkepartis-landsraad-2017>